

Ανοικτή πρόταση προς όλους τους πρόσφυγες

Δημοψήφισμα: η μάζα όσο και να προσπαθούμε να μην το δεχόμαστε ψήφισε με βάση ατομικιστικά, συμφεροντολογικά οικονομικά δεδομένα

Του ΜΙΧΑΗΛ ΘΟΥΚΥΔΙΔΗ

Είναι με ενδιαφέρον που βλέπω την αφύπνιση των προσφύγων (τουλάχιστον μιας μερίδας αυτών) από το λήθαργο των τελευταίων 33 χρόνων. Είναι με πόνο ψυχής όμως και με λύπη που αναρωτιόμαι πώς αφήσαμε εμείς οι πρόσφυγες να περάσουν 33 χρόνια χωρίς να πάρουμε στα χέρια μας τις τύχες μας και τις αφήναμε στα χέρια καιροσκόπων, τσαρλατάνων της πολιτικής, ψευτοπατριωτών και συμφεροντολόγων. Δεν καταφέραμε ποτέ να βγούμε από τα πλοκάμια της κοινοκρατικής πλεκτάνης που το μόνο για το οποίο ενδιαφέρεται είναι οι ψήφοι του κόμματος, ο διαμοιρασμός της εξουσίας και το μεγάλο φαγοπότι. Παραμείναμε εγκλωβισμένοι προσδοκώντας στους από

μηχανής Θεούς που θα μας έδιναν πίσω το λιγότερο που πάντοτε ζητούσαμε, την επιστροφή.

Αγαπητοί φίλοι πρόσφυγες, το πρώτο αφύπνισμα σίγουρα ήρθε για πολλούς από εμάς με τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος. Δεν ήθελε και πολλή ανάλυση το αποτέλεσμα. Δεν θέλω να αδικώ τον κόσμο εκείνο που πραγματικά ενδιαφέρεται για το μέλλον της Κύπρου αλλά η μάζα όσο και να προσπα-

Να προχωρήσουμε στην οργάνωση μιας πολιτικής κίνησης με σκοπό τη συμμετοχή στα πολιτικά πράγματα και με άμεσο στόχο την παρεμβολή στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές

θούμε να μην το δεχόμαστε ψήφισε με βάση ατομικιστικά, συμφεροντολογικά οικονομικά δεδομένα. Το 90% των Παφίων, το 85% των Λεμεσιανών, το 80% των Λαρνακέων και το 70% των Λευκωσιανών ψήφισαν ΟΧΙ (το ΟΧΙ αυξάνεται όσο αυξάνεται και η απόσταση από τη διαχωριστική γραμμή). Δυστυχώς γι' αυτούς και για μας το βραχυπρόθεσμο οικονομικό συμφέρον λειτούργησε σαν το βασικό κριτήριο (για πολλούς το μόνο) στη μεγαλύτερη απόφαση που καλέστηκε να πάρει ο Κύπριος πολίτης στη σύγχρονη ιστορία της Κύπρου. Εντελώς λανθασμένα και με περιορισμένο το χρονικό ορίζοντα σκέψης ο μέσος Κύπριος πιστεύει ότι η αξία του χωραφιού του ή του οικοπέδου του θα αυξάνεται όσο η παρούσα πολιτική κατάσταση παραμένει ως έχει. Δεν μπαίνει στον κόπο να αναρωτηθεί σε ποια Κύπρο θα ζει το παιδί του σε 15, 20, 25 χρόνια από σήμερα και ποιο είναι το ουσιαστικό μακροπρόθεσμο του συμφέρον. Πίστευα ότι τα πολιτικά κτυπήματα που δεχθήκαμε κατά καιρούς θα μας έκαναν πιο ώριμους αλλά τουναντίον μας κάνουν πιο καιροσκόπους και τυχοδιώκτες. Με την αρ-

νητική πολιτική του προέδρου Παπαδόπουλου με σκοπό να εξελιχθούν τα πράγματα διχοτομικά (όχι και' ανάγκη με την υπογραφή του αλλά σίγουρα με τη σιωπηλή του συγκατάβαση, αφού η πολιτική φιλοσοφία του προέδρου από τα γεννοφάσκια του εδράζεται στη μη αποδοχή της πολιτικής ισοτιμίας των Τ/κ), με την αριστερά να παραδίδεται στην πιο πάνω πολιτική και με την ξεκάθαρη πια εικόνα ότι μεγάλη μερίδα του πληθυσμού προτιμά το απλοϊκό προδοτικό «εμείς ποδά τζιαί τζιένοι ποτζε!» το αφύπνισμα έχει συντελεστεί και βρισκόμαστε σήμερα μπροστά στο φαινόμενο μερίδα των προσφύγων να ξεσπά κάτω από το βάρος της διαχρονικής αδικίας, του εμπαιγμού, της πολιτικής ανεπάρκειας αλλά προπάντων των οικονομικών αδιεξόδων τόσο των ιδίων αλλά ιδιαίτερα των παιδιών τους που μένουν ξεκρέμαστοι σε μια κοινωνία όπου οποιοδήποτε δύσκολο κερδοφόρο χρηματικό απόθεμα που σκοπό έχει τη μελλοντική οικονομική στήριξη έχει κονιορτοποιηθεί μπροστά στην υπεραξία που έχουν πάρει τα κατοικησθέντα του Νότου.

Θα ήταν χρήσιμο εδώ να αναφέρω ότι η μόνη ελπίδα για εξεύρεση λύσης βρίσκεται εκτός της διαδικασίας του δημοψηφίσματος ή στην περίπτωση που το ισοζύγιο μεταξύ του ΝΑΙ και του ΟΧΙ αλλάξει μέσα από νομοθεσία η οποία θα ανατρέψει τη δεδομένη υπεραξία που απολαμβάνουν οι περιουσίες στο Νότο. Μια τέτοια νομοθεσία θα μπορούσε να φορολογεί τις περιουσίες ανακατανέμοντας τον πλούτο για να πάρουν οι

πρόσφυγες αυτό που δικαιωματικά θα 'πρεπε να πάρουν προ πολλού αν το κράτος αυτό ήταν κράτος δικαίου. Να υπενθυμίσουμε ότι προ του 1974 τα κατεχόμενα, το 40% του εδάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας, δημιουργούσαν το 60% του πλούτου της Κυπριακής Δημοκρατίας για να μην υπάρχουν αμφιβολίες για το πού θα ήταν σήμερα οι σχετικές αξίες μεταξύ κατεχομένων και Νότου.

Όποια θρασύτητα του οποιουδήποτε Λάζαρου Μαύρου, να καταρτίσει «λίστες της ντροπής». Είναι ντροπή να θέλεις να εκμεταλλευτείς την περιουσία σου σαν τελευταία ελπίδα σωτηρίας σε μια κοινωνία όπου ο εύκολος πλούτισμός, η διαπλοκή και η απάτη επιβραβεύονται και όπου το μόνο που μετρά είναι το πάχος του πορτοφολιού ανεξαρτήτως του πώς έχει επιτευχθεί το πάχος. Θα ήθελα να εκφράσω την υποστήριξη μου προς τους πρόσφυγες που είχαν την τόλμη να μπουν μπροστά και να διεκδικήσουν έστω και αργά τα δικαιώματά τους που πηγάζουν από τους τίτλους ιδιοκτησίας που κατέχουν. Αν είχα ιδιοκτησία στο Βορρά θα το έκανα προ πολλού γράφοντας εκεί που ξέρουν όλους τους πατριώτες της δεκάρας. Αν είχα ιδιοκτησία στο Βορρά θα την έβγαζα στην πώληση μετά το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος της ντροπής (ναι ντροπή είναι να ψηφίζεις για να χαρίσεις το 40% της πατρίδας σου σε μια ξένη δύναμη για πρόσκαιρο πλούτισμό) και την από τότε ακολουθούμενη διχοτομική πολιτική της κυβέρνησης της «περιρρέουσας ατμόσφαι-

ρας». Γιατί άραγε δεν κάνουν οι ψευτοπατριώτες λίστες της ντροπής γι' αυτούς που συστηματικά αγοράζουν γη των Τ/κ στο Νότο και που σίγουρά τους είναι γνωστοί, αλλά κατατρέχουν τον πρώτο ταλαιπωρημένο πρόσφυγα που μέσα από την απόγνωση του προχωρά στη μόνη λογική επιλογή που του έχει μείνει;

Αγαπητοί φίλοι, έστω 33 χρόνια μετά μας δίνεται η ευκαιρία να οργανωθούμε και να διεκδικήσουμε. Δεν πρέπει να περιοριστούμε όμως στα οικονομικά θέματα που απορρέουν από την απόγνωση, την πίκρα της αδικίας και την αβεβαιότητα. Πρέπει, να έχουν έλθει τα γεγονότα να μας δείξουν την πορεία, να οργανωθούμε σε οντότητα με στόχο την πολιτική δικαίωση, τη λύση του κυπριακού, την επιστροφή. Είναι καιρός να καταλάβουμε ότι στην Κύπρο κάθε διεκδίκηση που γίνεται χωρίς το ανάλογο εκτόπισμα καταλήγει σε αποτυχία. Το μόνο που μετρά είναι η δύναμη που προέρχεται από το ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε τοις εκατό των ψήφων που ανεβάζουν και κατεβάζουν από την εξουσία τον εκάστοτε πρόεδρο. Αυτό που έπρεπε να κάνουμε το 1974 ως το κάναμε σήμερα για διεκδίκηση αυτών που μας ανήκουν δικαιωματικά. Το γνωρίζω ότι ο αριθμός μας έχει συρρικνωθεί είτε διότι πολλοί έχουν φύγει από τη ζωή πικραμένοι με το γνωστό πλέον «από την Αμμόχωστο, τέως κάτοικος Λεμεσού», είτε λόγω της φυγής στο εξωτερικό για μια καλύτερη ζωή. Γνωρίζω επίσης ότι ίσως μεγάλη μερίδα έχει επαναπαυθεί λόγω μιας λανθάνουσας νοστορπίας που έχει επιφέρει το οικονομικό βόλεμα στο Νότο. Δεν μπορώ όμως να πιστέψω ότι δεν υπάρχει μια μερίδα προσφύγων που νοιάζεται για το μέλλον της Κύπρου μας, που νιώθει την αδικία, που αγανακτά αναλογιζόμενη ότι 33 χρόνια μετά κάποιος είναι έτοιμος να χαρίσει το 40% της Κύπρου στην Τουρκία και που είναι έτοιμη να οργανωθεί σε μια δυναμική οντότητα για να διεκδικήσει τα δικά της έστω σαν μια τελευταία προσπάθεια που χρωστούμε στους εαυτούς μας και στην Κύπρο μας. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεν υπάρχουν τουλάχιστον 10,000 πρόσφυγες από τη Μόρφου, την Κερύνεια, τη Μεσαορία, το Καρπάσι, την Αμμόχωστο που να μην βλέπουν τι πραγματικά τεκταινείται και να μη θέλουν να κάνουν κάτι για τον τόπο τους. Πρότασή μου είναι όπως, πέραν των διεκδικήσεων που η Κίνηση Διεκδίκησης Δικαιωμάτων Προσφύγων έχει ανακοινώσει, προχωρήσουμε στην οργάνωση μιας πολιτικής κίνησης (μπορεί να είναι και η ίδια η ΚΔΔΠ) με σκοπό τη συμμετοχή στα πολιτικά πράγματα και με άμεσο στόχο την παρεμβολή στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές.